

Ірина АВДЕЕНКО. Актриса детективу

Альона КАСАТКІНА

СУМЧАНКА Ірина Авдеєнко з дитинства хотіла стати реабілітологом, але, коли мрія майже здійснилась, вирішила ризикувати. Дівчина покинула рідне місто та поїхала до столиці, аби там, не маючи досвіду та потрібних знань, вступити до театрального. Ця авантюра раз і назавжди змінила її життя – зі стін сумських лікарень вона потрапила в об'єктив камери і за декілька років стала відомою акторкою. 1 квітня о 20:30 на телеканалі 2+2 стартує детективний серіал «Звонар» про зухвалого та кмітливого опера Антона Звонцова, в якому Ірина зіграла роль прокурора. Її герояня Алла – колега головного героя, яка підкорює його серце і потрапляє в любовний трикутник. Напередодні прем'єри Ірина Авдеєнко розповіла, чи не шкодує про свій ризикований вибір, чому півтора року не могла повернутися в рідні Суми та як опинилася на одному зміальному майданчику з братом.

■ Ірино, що підштовхнуло вас так кардинально змінити своє життя – від реабілітолога до акторки...

І. А.: Після школи я вступила в Сумський державний педагогічний університет ім. Макаренка на спеціальність «Фізична реабілітація». Мені легко давалося навчання, я проводила багато часу в бібліотеці, навіть писала всі реферати й курсові від рук. Але на четвертому курсі під час практики в лікарні я

ДОСЬЄ

ІРИНА АВДЕЕНКО

Народилася 4 квітня 1985 у м. Суми

У 2002 закінчила школу № 29, після - вступила до Сумського державного педагогічного університету ім. Макаренка за спеціальністю «реабілітолог»

У 2011 році закінчила Київський Національний університет театру, кіно і телебачення ім. І. К. Карпенка-Карого (майстерня Ю.Н. Мажуги).

Заходила в танцями (акробатичним рок-н-ролом).
Улюблений спектакль «Далі - тиша».

Режисери - Анатолій Ефрос і Олег Єфремов
Фільм - «Три тополі на Плющисі»

Книга - Борис Акунін «Алмазна колісниця»
Відома за серіалами «Відділ 44», «Єфросинія», «Повернення Мухтара», «Швидка допомога»

знялася в детективному серіалі. Як думаете, чому вас запрошують в проекти з «чоловічим характером»?

І. А.: Акторів поділяють на типажі, і так вже склалося, що візуально я підхожу саме для детективних чи кримінальних серіалів. Але намагаюся ламати стереотипи і грati різні ролі. На приклад, в серіалі «Виходьте без дзвінка» моя героїня має комедійний характер, а от в «Звонарі» навпаки – красива, але строга прокурор Алла.

■ У таких проектах, як «Звонар», зазвичай багато бійок, трюків і перестрілок. У вас були такі сцени і як готувались до цих зйомок?

І. А.: Ви праві. В «Звонарі» таких епізодів достатньо, зокрема це сцени затримання небезпечних злочинців. Це складно фізично, але я з задоволенням знямася в таких кадрах. До того ж мій партнер по зміальному майданчику Артем Алексєєв

максимум. Що складніше обставини, то більше задоволення отримуеш від роботи.

■ В серіалі також грає ваш брат. Це збіг чи ви намислено йшли в один проект?

І. А.: Звісно, збіг! Намислено можна тільки відмовитися від проекту. Всіх акторів затверджують окремо. Навіть не знала, що брат ходив на проби. Ми частіше обговорюємо з ним сімейні питання, ніж робочі. Ми достатньо довго в професії, але разом працюємо вперше. Нарешті наші прізвища в титрах будуть поруч!

Але, чесно кажучи, моментами було непросто. Під час спільніх сцен я трохи соромилася. Потім опанувала себе і працювала. Все ж таки перед братом рівень відповідальності зашкалює.

■ Як відпочиваєте після складних, насичених екшн-сценами зйомок?

І. А.: Читаю хорошу літературу, дивлюсь кіно,

зрозуміла, що не зможу присвятити своє життя цій роботі. Я відчула, що не хочу просто відбувати свій обов'язок. Тоді я вирішила кардинально змінити своє життя.

■ Ваші батьки не були проти?

I. A.: Про те, що я вирішила вступати до театрального, ніхто з рідних не знав. Розповіла ім лише після отримання допуску до основних іспитів. Але всі зраділи і підтримали мене, особливо щасливо була мама. Вона пишалася, що я, як і брат Євген, обрали акторську професію.

■ Припускаю, що цікавитись акторством ви почали не в університеті....

I. A.: Мене ніколи не тягнуло до творчості. З дитинства мене захоплювала медицина. Пам'ятаю, коли ми з татом дивилися футбол, я казала, що стану лікарем, який допомагатиме футбольістам відновлюватись після травм. Тому, коли в місті з'явилася

спеціальність фізичного реабілітолога, зрозуміла, що вступатиму туди. Але якось в Суми приїхав театр з виставою «Вишневий сад», цей виступ спровів на мене таке сильне враження! Результат закріпив спектакль брата (*Усміхається*.) Я вперше побачила його на театральній сцені і зрозуміла, що також хочу спробувати себе в цій професії.

■ Як готувалися до вступу на нову спеціальність?

I. A.: Під час вступу я навіть не розуміла, що таке монолог. Звісно, я знала, що це розмова однієї людини, але для кого це, навіщо і чому – не розуміла. Інтуїтивно обрала матеріал для екзамену, і ніби непогано вийшло.

■ Okрім брата, хтось з вашої сім'ї пов'язаний з творчістю?

I. A.: Тато працював електриком, мама – секретарем, бабуся все життя провела на фабриках, а дід був

газівником. Взагалі, у нас в сім'ї всі дуже творчі, але ніхто так і не зважився займатися творчістю серйозно, тільки прарабуся. Вона була музикантом, грава на фортепіано. Її запрошували до Москви в консерваторію, але вона відмовилася їхати, не хотіла лишати Суми. Досі пам'ятаю, як бабуся грава і співала романси до глибокої старості. Вона мала прекрасний голос, у нас навіть зберігся запис на касеті.

■ Зараз ви проживаєте у Києві, а як часто виходите приїжджати в рідне місто?

I. A.: Зараз часто. У мене в Сумах живе бабуся, хочу бачити її частіше. Коли навчалася, була в місті раз на півроку. Потім почалися зйомки, ці зустрічі відбувались все рідше. Одного разу півтора року ніяк не могла вирватись зі столиці.

■ Яке місце в рідному місті згадуєте з найбільшою ностальгією?

I. A.: Це Альтанка, яка знаходиться в центрі, на Покровській площі. Там дуже затишно. А ще я дуже люблю палац Лещинських 19 століття, він знаходиться в селищі Кияниця. В ті часи можна було потрапити до будинку поміщика прямо зі своєї карети, уявляєте? Вперше потрапила туди зі шкільною екскурсією. Ця будівля була закрита, але ми з однокласниками пробрались в середину. Там неймовірно гарно, збереглися і сходи, і каміні. З особливою любов'ю ставлюсь до будівель дореволюційного часу. Ще з дитинства відчувала цю атмосферу, уявляла, як там жили люди, як ходили жінки в довгих сукнях і спілкувалися під час балів. Цей палац унікальний, навколо нього є величезний дендропарк зі старовинними деревами.

■ Щодо вашої акторської кар'єри – ви не вперше

брал основний удар на себе, а я була на підхваті. Щодо підготовки – в університеті я ходила на курси сценічного руху. Там ми вчилися правильно падати, опановували

стараюся більше часу проводити з друзями. А ще веду здоровий образ життя. Дуже люблю спортзал, слідкую за харчуванням і здоров'ям. Завжди займалася фізичною

Нарешті наші з братом прізвища будуть поруч у титрах

сценічний бій і фехтування. А взагалі на майданчику підготовкою акторів до бійок, трюків і перестрілок займаються каскадери. Перед тим як знімати подібні сцени, ми все ретельно репетируємо.

■ Який момент зйомок був найскладнішим?

I. A.: Ми знімали взимку, в сильний мороз. Складно думати про образ і емоції, коли в тебе зуб на зуб не потрапляє. (*Усміхається*.) Але любов до професії її працьовитість перемагають, і ти намагаєшся працювати на

активністю, танцями, зокрема акробатичним рок-н-ролом. Зараз танці мені заміняє спортзал. Бігаю по п'ять кілометрів на день.

■ Задумувалися про участь в марафонах?

I. A.: Так. Від цієї думки відмовилася. У нас марафони проходять влітку, коли спекотно. Якщо для спортсменів, які тренуються за будь-якої температури, це комфортні умови, я звикла бігати вечорами, коли прохолодно. Не хочу ризикувати своїм здоров'ям, адже вибігати в +28° небезпечно.

